

A szeretet útja

Lekció: Ézs 5,1-7/Textus: Jn 15,1-11.

2019. május 12.

Minden családnak vannak történetei, amelyeket újra és újra elmondanak. Gyülekezetünk családjának egy ilyen alaptörténete 1997-ből vagy 1998-ból való, amikor amerikai lelkipásztor barátom, akit sokan Pásztor Steve néven ismernek, (többször szolgált közöttünk, és július 23-án újra itt lesz és prédikál), meglátogatott bennünket. Akkoriban ez a telek, ahol a templomot építettük, még nem volt a mienk, de sokat imádkoztunk érte, és már tárgyalások folytak a megvásárlásáról. Több gyümölcsfa volt a telken, közöttük az a két cseresznyefa, ami most is látható. Június volt, és ahogy megnéztük a telket, Pásztor Steve leszakított egy érett cseresznyét, és azt mondta: „egy fa sem azért terem gyümölcsöt, hogy maga egye meg, hanem azért, hogy mások szakítsanak róla, és élvezzék azt.” Ez alapvetően velünk maradt a János evangéliuma 15. részének, különösen a 16. versnek a fényében, ami meghatározó alapigéje a gyülekezetünknek, kint is van a kis réztáblán az előtérben. Azt mondja ott Jézus: „*nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon; hogy bármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek.*” Mikor nekiálltunk a templomépítésnek, és később is, ahogyan éltük az életünket, mindvégig ez volt bennünk: mint gyülekezet, nem magunkért vagyunk. A templomot sem magunkért építjük, hanem arra választott ki bennünket Isten, hogy itt a lakótelepen gyümölcsöt teremjünk, és az Úrral közösségben megélt életünkön keresztül a körülöttünk levők meggazdagodjanak.

A bibliai kép természetesen messze túlmutat a gyülekezetünk alaptörténetén. A kép, amelyben Jézus gyümölcsstermésről, szőlőtőről, szőlővesszőkről és a gazdáról, az Atyáról beszél, egy nagyon erőteljes és meghatározó kép. Ez Izraelről szól, mint az Úr szőlőjéről; és ez a kép az egész Ószövetségben végigvonul. A lekióban is ezzel találkoztunk. A Biblia gyakran úgy mondja el Isten népének a történetét, hogy az Atya készített egy gyönyörű kertet, amibe elültetett egy szőlőt, az ő népét, Izraelt, azért, hogy gyümölcsöt teremjen. Isten azért választotta ki tehát Izraelt a magáénak, azért szabadította meg őket a rabszolgaságból, azért hozta ki őket Egyiptomból, azért kötött velük szövetséget, azért adta nekik a Tórát, a törvényt, hogy Izrael az Úrral való hűséges közösségben élve gyümölcsöket teremjen. Olyan életet éljen, amelyet ha látnak a pogányok, az Istent nem ismerő népek, megkívánják ezt a gyümölcsöt, eljöjjenek és leboruljanak az élő, a világot teremtő Isten előtt. Ez volt Izrael küldetése. Ez Isten népének a küldetése ma is. De Izrael újra és újra kudarcot vallott ebben a küldetésben, nem teremtte meg ezeket a gyümölcsöket, mert nem Istent követte, hanem bálványok után ment. Aztán eljött az igazi, a hűséges izraelita: Jézus, aki betöltötte ezt a küldetést. Azt mondta: „én vagyok az igazi szőlőtő.” A tanítványainak pedig ezt mondta: „ti vagytok a szőlővesszők, akik be vagytok oltva a szőlőtőbe, hogy gyümölcsöt teremjetek.” Ez Isten népe ma. Ez vagyunk mi, mint gyülekezet, és ezek vagyunk egyénenként is. És olyan nincs, hogy Jézus, az igazi szőlőtő ne teremjen gyümölcsöt! Miközben azonban a szőlőtő soha ki nem hal; soha nem lesz olyan, hogy Jézus ne teremne gyümölcsöt, az Ő népe soha nem fog megszűnni a világon; ugyanakkor az egyes szőlővesszőre ez így nem igaz! A mai ige komoly figyelmeztetés arra nézve, hogy a szőlővesszőket, ha azok nem teremnek gyümölcsöt, a gazda levágja!

Azért, hogy érezzük ennek a súlyát, hadd térjek vissza az előző történetünkhöz! Két cseresznyefa tehát megmaradt, de tavaly az egyik fának a nagy része elszáradt. Nem volt mit tenni: jött a kertész, levágta, összedarabolta és elégette. Egy ág viszont megmaradt, és most is zöldül. Hetek óta figyelem azonban, hogy a második cseresznyefa is elszáradt, a teljes fa! Nézzétek meg, ez döbbenetes! Itt van egy gyönyörű kert, tele virággal, tele illattal; és áll benne egy fa, amelyben elindultak a rügyek, de nem lett belőle élet és gyümölcs, mert az egész valahol megállt, a fa elszáradt, és ott áll kopáron, szárazan, terméketlenül. Nincs

olyan bolond gyülekezet, nincs olyan kertész, aki így hagyja a fát. Mi történik? Ki fogjuk vágatni, el fog tűnni! Azért mondom ezt, hogy érezzük annak a súlyát, amiről Jézus beszél: milyen az, amikor van egy szőlővessző beoltva a szőlőtőbe, de nem terem gyümölcsöt! Milyen az a gyülekezet, milyen az a keresztény ember, akinek az élete ugyanígy kopár és száraz, miközben körülötte élet van! A szőlősgazda gyümölcsöt vár. Ezért mondja Jézus a tanítványoknak ebben a példázatban, és az Ő népének azóta is: ahhoz, hogy gyümölcsöt teremhessen, a szőlővesszőnek meg kell maradnia a szőlőtőn. Mert az az élet a szőlőtőből árad a szőlővesszőbe. Krisztus népének meg kell maradnia Krisztusban! Ha Belé oltattunk és Benne maradunk, akkor a Belőle áradó élet meg fogja teremni rajtunka gyümölcsöt. Viszont ha nem maradunk meg Benne, mondja Jézus, akkor nem fogunk gyümölcsöt teremni, és akkor ki leszünk vágva, mint a terméketlen cseresznyefa a templomkertből.

Arról szeretnék ma beszélni a 9-11. versek alapján, mit jelent megmaradni Jézusban.

Ezek az igeversek három gondolatot tárnak elénk:

1. A megmaradáshoz át kell élni igazán, hogy Jézus úgy szeret minket, ahogyan az Atya szerette Őt.
2. Ebben a szeretetben Jézus parancsolatainak a megtartása által maradunk meg.
3. Jézus szeretetében megmaradva örömet, azaz gyógyulást találunk.

Ez a három gondolat lesz tehát velünk. De még mielőtt belemennék ebbe részletesen, tartozom egy valamással: az igehirdetés, amit ennek alapján most el fogok mondani, 2008-ban már elhangzott itt a gyülekezetben. Gondoltam arra, hogy szóról szóra felolvasom az akkori prédikációt, de különböző okok miatt ezt nem tehetem. Mégis: vannak alapvető üzenetek egy gyülekezet életében, amelyeket jó újra hallani. Jó rátekinteni arra, ami tizenegy éve elhangzott; és rátekinteni a mostani életünkre: hol állunk most ennek a fényében? Mi maradt releváns, mi változott és mi maradt mozdulatlan? A jézusi kép ez: visszajön a szőlősgazda, rátekint a szőlővesszőkre és keresi a gyümölcsöt.

Elmondom, hogyan érkeztem el tizenegy éve ehhez a három vershez. Abban az időben, (itt már a 2008-as prédikációt idézem): a gyülekezetünk egyik legnagyobb kihívása a házastársak közötti megromlott kapcsolat terén tapasztalható. Sokan felnőttként találtak Krisztusra, és hasonlóan mindannyiunkhoz, magukkal hozták a régi sérelmeket, fájdalmakat és bűnöket. Ezekkel együtt érkezünk Krisztushoz. Ennek következtében nagyon sok nehézség van a személyes kapcsolatokban, a házasságokban. Mindannyian ismerjük ennek az életszakasznak a küzdelmeit: megszületnek a gyerekek, a munkahely nagyon sokat kivesz az emberből, a lakásvásárlás nagy anyagi teher és sok stressz forrása, a szerelem romantikus napjai pedig már rég tovatűntek. A házastársak hozzák egymás felé való elvárásait, és ha ezek nem teljesülnek, akkor frusztráltak, keserűek lesznek; bezárkóznak vagy nyíltan konfrontálódnak. - Ezek a küzdelmek súlyként, teherként velünk voltak tizenegy éve a gyülekezetben.

Annak az évnek májusában egyik lelki vezetője voltam a Cursillónak, egy három napon intenzív evangélicizációs tanfolyamnak, ahol a gyülekezetünkben és máshonnan is sok résztvevő volt. Van egy olyan része ennek az alkalomnak, amikor a résztvevők személyes lelki beszélgetést kérhetnek. Ebben voltam, órákon keresztül zsinórban jöttek az emberek és tárták fel életük még gondjait, fájdalmait. Nagyon intenzív szolgálat volt ez. Amikor vége volt, mentem haza, kimerülten ültem az autóban, és rám nehezedett mindenek a súlya. Látva ezeket az embereket, a megromlott, sérült kapcsolatokat, a széthulló családokat, az autóban menet imádkoztam és sírtam. „Uram, hol van a gyógyulás ezeknek az embereknek? Az Evangéliumban benne kell hogy legyen a kapcsolatok gyógyulása. Az Evangéliumban benne kell hogy legyen a mélyebb gyógyulásunk bűnből, fájdalomtól, az elhordozott sebzettségeinkből, amelyek miatt nem működnek, tönkremennek a kapcsolataink. Benne kell hogy legyen az Evangéliumban! Benne kell hogy legyen Krisztusban, de nem látjuk úgy, ahogy látni szeretnénk! Hol van a gyógyulás?” Ahogy imádkoztam, Istennel beszélgettem, egyszer csak elkezdtem mondogatni magamban Jézusnak ezeket a szavait. Elém jöttek ezek az igék, és megértettem,

hogy valamit itt az Úr elrejtett arról, hogy mit jelent sebekből gyógyulni, kapcsolatban rendeződni. Megértettem, hogy Urunk hogyan von be minket az Ő szeretetébe, hogyan adja közben a mások szeretetére való képességet, és mi módon hoz ez kegyelmet és gyógyulást. Erről szeretnék beszélni.

Az életünk nagyon sok fájdalom, félelem és kényszer közt zajlik, ma ugyanúgy, mint 2008-ban. Gondoljuk csak el, hogy ez a három dolog hogyan van jelen a mindennapjainkban és hogyan hat a kapcsolatainkra! Először is: a fájdalom. A visszautasítás, az ellenünk elkövetett múltbeli sérelmek következtében nagyon sok ember mély fájdalmakat, megbántottságot hordoz a szívében. Sokakkal rosszul, igazságtalanul bántak. Az átélte, éveken át hordozott fájdalom azt munkálja az emberben, különösen ha már elkötelezett kapcsolatban, családban, házasságban él, hogy védeni akarja magát és azt, ami az övé. Ha belül fájdalom van, azt kívülről félelem takarja. Mert nem akarja még egyszer átélni ugyanazt a fájdalmat, ugyanazt a bántást, elutasítást. Ezért az ember falakat épít, hárít, mélybe temet. Ez az állapot pedig szülőágya a kényszernek. Abban a pillanatban ugyanis, amikor félünk őszintének és ezáltal sebezhetőnek lenni, félünk nyíltan és szabadon szeretni a másik embert, akkor kényszerpályára kerülünk. A múltban ellenünk és általunk elkövetett bűnök, körbebástyázva a félelemből épített falainkkal, ráállítanak bennünket egy olyan útra, amikor nem szabadon, Isten szeretetéből éljük az életünket, hanem állandóan kényszerek irányítanak minket. A félelem, fájdalom és a kényszer, belső életünk megrontói, mint bennünk élősködő undorító és halálos férgek, megfosztanak attól, hogy Krisztus gazdagsága, szépsége, ereje, az Evangélium hatalma átáradjon rajtunk és meghatározza, megformálja az életünket.

Ezért annyira fontos ez a három mondata Jézusnak: mit jelent megmaradni Benne? Mi kell ahhoz, hogy megmaradjunk, hogy gyümölcsöt teremjünk? Három dolog tehát: először annak az újra és újra történő átélése, hogy Jézus az Atya szeretetével szeret minket. Másodsor annak a megragadása, hogy ebben a szeretetben engedelmesség által maradunk meg. Harmadszor pedig annak a megélése, hogy ebben az engedelmisségben jézusi örömet, gyógyulást és helyreállást találunk. Így nézzük ezt a hármat!

1. Jézus az Atya szeretetével szeret minket

Az utolsó éjszakán vagyunk Jézussal és a tanítványokkal, amikor Jézus elmondja ezeket a beszédeket. Még ezen az éjszakán elfogják, majd kihallgatják, másnap pedig elítélik és kivégzik Őt. Ezen az utolsó éjszakán Jézus tesz egy döbbenetes kijelentést. Azt mondja a tanítványainak: *„amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szeretlek titeket.”* Mi olyan olcsóvá, olyan könnyűvé tudjuk silányítani ezeket a mondatokat! Hát persze: Jézus szeret. De próbáld lassan ízlelni, a szíved mélyéig átérezni ennek a kijelentésnek a teljes súlyát! Hogyan szerethette az Atya Jézust? Hogyan szerethette az örökkévaló Atya az örökkévaló Fiút a Szentháromság szeretetkapcsolatában? Mi mindent élt meg ebből a Fiú, aki emberré lett, testté lett, és végig az Atyával való kapcsolatban élt? Mit gondol Jézus, amikor arról beszél, hogy ez a tökéletes egység és harmónia, ami az Atya és Közte van; az a teljes szeretet, ami az Atyától árad Ófelé – ez ugyanaz a szeretet, amivel Ő szeret bennünket? Milyen felfoghatatlan, amiről Jézus beszél! De azt gondolom, hogy ebben a felfoghatatlan mély szeretetben, ha ezt megsejtjük és megragadjuk, ebben kezd elindulni valami, ami kiúzi a szívünkből a bensőnket pusztító férgeket.

Amikor arról beszélek a következő néhány pontban, hogyan szerette az Atya Jézust, tartsátok mindig magatok előtt azt a kijelentését Jézusnak, hogy azt mondja: Ő ugyanezzel a szeretettel szeret minket, az Ő népét, gyülekezetét.

1. Az Atya kezdetektől fogva szerette Jézust, nem pedig cselekedetiért. Az Atya nem azért szerette a Fiút, mert a Fiú mindenben, amit mondott és cselekedett itt a földön, tökéletesen engedelmes és az

Atya akaratához hűséges volt. (Az volt, de az Atya nem ezért szerette őt!) Az Atya még csak nem is azért szerette a Fiút, Jézust, mert Jézus az iránta való hűségből, engedelmességből, szeretetből vállalta a kereszthalált és tökéletesen betöltötte küldetését. Nem az történt, hogy az Atya szemlélte Jézust, és ahogy egyre inkább megmutatkozott a Fiú hűsége, ahogy tökéletes engedelmisséggel megvalósította az Atya akaratát (úgy, ahogyan soha egyikünk sem fogja), úgy egyre kedvesebbé, egyre szeretetesebbé vált az Atya szemében, a keresztfán elszenvedett kínhalálban pedig végképp egészen megszerette Őt. Nem! Jézus nem a tökéletessége révén részesült az Atya szeretetében, hanem egyszerűen kezdettől része volt az Atyával való szeretetközösségnek. Jézus ugyanezt mondja az Övéinek azon az éjszakán: „*úgy szeretlek titeket, ahogy az Atya szeretett engem.*” Mit tesznek ezek a tanítványok néhány óra múlva? Szétfutnak, elárulják, megtagadják, sehol nincsenek. De Jézus nem a tetteikért szereti őket, és nem a tetteinkért szeret bennünket. Meg vagyok győződve, hogy Jézus a küldetése során tudatában volt az Atya feltétlen szeretetének, ismerte azt, és ennek a szeretetnek a bizonyos tudata élte Őt - és azt szeretné, ha mi is így lennénk: a szívünk legmélyén bizonyosan ismernénk az Ő feltétel nélküli, nem tetteinkért való, hanem kezdettől nekünk adott szeretetét. Azt a szeretetet, amiről János apostol azt mondja egy másik helyen: az a szeretet kiúzi a szívünkéből a félelmet; szabadulás, gyógyulás és kegyelem forrása a számunkra.

2. *Az Atya kijelentette a szeretetét Jézus szívébe.* Ez nem egy dogmatikai, hitvallásos igazság volt számára csupán. Jézus tapasztalta az Atya szeretetét. Nyilvános szolgálatának az elején, amikor Keresztelő János megkeresztelte őt, feljött a vízből, megnyílt az ég, leszállt rá a Szentlélek, és egy hang hallatszott, ami azt mondta: „*te vagy az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm!*” Mikor leszáll Jézusra a Szentlélek, az Atyának a Lelke, aki felkészít őt az előtte álló küzdelmes szolgálatra; ahogy Jézus hallja az Atya szavait, a szíve megtelik Isten Lelkével. Nemcsak hallja, nemcsak értelmével érti, hogy az Atya az ő szeretetéről tesz bizonyosságot; hanem a szíve túlcserél a Lélek jelenlététől, és szívében a Lélek tesz bizonyosságot arról, hogy ő az Atya szeretett gyermeke, akiben az Atya örömét leli és gyönyörködik. Jézus célja velünk ugyanez. Ma is, amint Isten szeretetének ígéje hirdettetik neked, nem csak az a cél, hogy ezt értsed, hanem hogy közben Isten Lelke munkálkodjon benned és jelentse ki a szívedbe mindent elsőprő bizonyossággal az Atya irántad való mély szeretetét.

Megmaradni Jézusban, megmaradni a szőlővesszőnek a szőlőtőn nem más, mint újra és újra felidézni, újra és újra odahelyezni magamat, ahol Krisztusban az Atya azt mondja nekem: „*te vagy az én szeretett gyermekem!*” Ha keresztény vagy, pontosan tudod, hogy miről beszélek. Ha keresztény vagy, akkor át kellett már élned ezt a szívedbe áradó atyai szeretetet. Lehet, hogy szem elől tévesztetted már, lehet, hogy elfelejtetted; de tudod, hogy miről beszélek; és tudod, hogy erre van szükséged; és ez most erősít téged. Ha pedig nem tudod, miről van szó; nincs mit felidézni magadban; te nem tudod, milyen az, amikor a Szentlélek a szíved mélyén kiönti az Atyának ezt a szeretetét, amit kiöntött Jézusra is – akkor nem ítélezve, hanem a legnagyobb alázattal és szeretettel azt mondom neked: ez azért van, mert nem vagy még az Övé. Mert nem vagy még az Övé! Azért nagyon fontos megmutatnom ezt, hogy utána hamarosan arra mutathassak rá, hogy akkor hogyan lehetsz azzá! De a keresztény gyülekezetnek az alapvető tapasztalata az kell hogy legyen, hogy az Ige által, az úrvacsora által a Szentlélek újra és újra elpecsételi a szívünkben, hogy mi az Ő szeretett népe, megváltott gyermekei vagyunk. Ha ebbe nem merülnénk bele újra és újra, mi másból tudnánk meríteni? Miből tudnánk gyümölcsöt termő életet élni?

3. *Ez a szeretet Jézust szabaddá és magabiztossá tette.* Jézus nem kényszerek mentén élte az életét. Nem azt nézte, mit fognak róla gondolni mások, ha valamit mond; hanem arra figyelt, mit kíván Tőle az Atya, mit kell mondania. Jézus nem sakkozott, nem számítgatta a lépéseket: ha majd ő ezt fogja

tenni, akkor abból ez fog következni, és akkor én inkább így lépek, hogy elkerüljek dolgokat és megvédjem magamat. Nem! Hanem szabadon, mivel az Atya szeretete magabiztossá és erőssé tette, ment oda, ahova az Atya küldte. Akkor is, ha ez azt jelentette, hogy összeütközésbe került a családjával, (egy alkalommal a családja őrltnek nyilvánította őt, meg akarták fogni); vagy a tanítványaival, akik nem értették őt; végül egész Izrael vallásos vezetőségével, aminek a következménye a kereszthalál lett. De Jézus az Atyától kapott szeretettel és szabadsággal járta ezt az utat. Erre nézve is mondja nekünk Jézus: *„én úgy szeretlek titeket, ahogy az Atya szeretett engem.”*

4. Van még itt egy nagy titok, amiről nem is tudom, hogyan kellene szólnom, mert nem is értem igazán. Jézus a következő versekben azt mondja a tanítványainak: *„senkiben sincs nagyobb szeretet annál, mint amikor valaki életét adja a barátaiért.”* Az Evangélium történetéből tudjuk, hogy alig néhány órával ezután a beszéd után Jézus valóban úgy fejezi ki szeretetét a tanítványai és az egész világ felé, hogy mint Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit, életét adja az övéiért. Jézus úgy szeret, hogy az életét adja értünk - de nem tudom, hogyan vihetem át ezt arra, ahogyan az Atya szeretete Jézust. Nem tudom, de mégis tudom. Ezt a fájdalmas odaadást, veszteséget nagyon jól ábrázolta egy pantomim, ahogyan egyszer valakik az Evangéliumot előadták. Mélyen belém vésődött, hogy a keresztre feszítés jelenetében, amikor a színpad elején a szöveget verték a fára feszített Jézus kezébe és lábába, a háttérben ott állt a színész, aki mindvégig az Atyát jelenítette meg, és minden kalapácsütésre görcsös fájdalommal összerándult. Ez hatalmas, mély valóság, és hűen elmond valamit arról, mit jelentett abban a pillanatban az Atyának a Fiú iránt érzett szeretete, amikor halálba kellett adnia őt. Mert amikor az Atya elgondolása szerint az idő egy pontján az örökkévaló Fiú, a Szentháromság második személye emberré lett, ott az Atyának hatalmas vesztesége volt. Amikor ez a Fiú a kereszten meghalt és letette az életét, nem tudom másként elképzelni, mint hogy a Mennyei Atya szíve mélységesen összetört. Közben nemet kellett mondania Jézusra az ember szívében lévő lázadás miatt, amit Jézus magára vett ott a kereszten – hogy Jézusban igent mondhasson rád és rám, és a gyülekezetünkre.

Az a pont, ahol Jézus odaáldozza a kereszten az életét az egész világ bűneiért, ez az a pont, és nincs más, ahol beáradhat a szívedbe, a lelkedbe az Atya szeretete. Nincs más. Ezen a ponton, ebben a pillanatban beáradhat. Ha csak annyit tudsz mondani, mert tudod, hogy nem vagy még az övé, hogy „rád nézek, Krisztus, aki így szeretsz engem, hogy odaadtad értem a kereszten az életedet; aki magadra veszed az én elveszettségemet, fájdalmamat, lázadásomat, istentelenségemet, mind felviszed a fára; és ezt azért teszed, hogy én felemelhessem a fejem, én ezt a szeretetet elfogadom, magamhoz ölelem és az Atya gyermekévé leszek” - ha csak ennyit mondasz, akkor ez ebben a pillanatban, itt és most megtörténik! A Szentlélek betölti a szívedet, újjáteremt, újjászül! Kérlek! Kérlek! Egy ember ne legyen közöttünk ma, aki úgy megy el ebből a templomból, hogy nem mond igent Krisztusra, és nem borul le, és nem hívja meg a szívébe! Ne akarjatok vallásosak maradni! Ne elégedjete meg azzal, hogy csupán itt ültök minden vasárnap, hanem álljatok bele az Atyának a szeretetébe, a világ megváltásába, abba, amit Krisztus értetek tett! Fogadjátok Őt be, boruljatok le Előtte, valljátok meg a bűneiteket, és örömmel és hálával áldjátok a kegyelmét! Ne menjetek el ma enélkül! „Mert ahogy az Atya szeretete Jézust - mondja Ő - úgy szeretlek én is titeket!” Így történik az összeköttetés. Így oltatik bele a szőlővessző a szőlőtőbe. Innen meríti folyamatosan az életet. Ha ez nincs, akkor nincs gyümölcs! Ne akard úgy végezni, mint az a fa, ami ott áll terméketlenül, kiszáradva, de ki fogják vágni, és el fogják takarítani ebből a kertből!

2. Mit jelent megmaradni ebben a szeretetben?

„Ha az én parancsolataimat megtartjátok, akkor megmaradtok az én szeretetemben, amiképpen én is megtartottam az én Atyám parancsolatait és megmaradok az Ő szeretetében.” Jézus tovább viszi a párhuzamot, csak most a másik irányból tekint a kapcsolatra. Ahogyan az Atyától Jézusra áradó szeretet valósága továbbárad ránk; ebben a mondatban azt mondja, irányunkból pedig az engedelmesség valóságát várja ugyanúgy, ahogyan Ő engedelmeskedett mindvégig az Atyának, mert ez az engedelmesség tart benne a szeretetben, így lehet megmaradni abban.

Ezen a ponton sokan azt gondolják: szeretet és parancsolatok, szeretet és törvény, hogy fér meg a kettő egymás mellett? A parancsolat és a törvény kötelezettséget jelent, a szeretetre pedig úgy gondolunk, mint egy kellemes, meleg jó érzésre. Miközben nagyon biztató és megnyugtató tudni, hogy az Atya szeret minket, közben ugyanannyira nyugtalanító, hogy azt mondja: csak úgy tudok megmaradni ebben a szeretetben, ha alárendelem az életemet és mindenben engedelmeskedek Neki, bármit parancsol is. Félreértés ne essék: nem tudunk engedelmesek lenni! Teljesen sohasem, de addig meg se próbálj engedelmeskedni Krisztusnak, amíg nem fogadtad be Őt, Aki éppen az engedetlenségünk miatt halt meg a kereszten! Amíg nem árad be a szívedbe a kegyelem, az Atya szeretete, az Isten kegyelme; amíg nem élted át, hogy elveszett, teljes mértékben értelmetlen vagy, de Ő mégis felemel és a magáénak mond; addig ne lépj tovább a második pontra, mert addig lehetetlen engedelmeskedni. Ha viszont Krisztusban vagy, az Isten népének és egy gyülekezetnek a tagja vagy, nem papíron, hanem a Szentlélek újjáteremtő hatalma által, akkor ez az ige arra hív, hogy az engedelmesség által maradhatsz meg Krisztus szeretetében.

Mit jelent engedelmeskedni Neki? Jézus ezekben a fejezetekben azt mondja: *„új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek!”* Ha az a kérdés, hogy az a sok-sok kapcsolat, amelyekről az elején beszéltem, miért nem működik, és hogyan gyógyulhatna meg; hogyan ad ez a szakasz kulcsot a kapcsolatokban végbemenő gyógyulásra, akkor a válasz: úgy, hogy elkezdjük a másik embert szeretni. Elkezdjük cselekedni a szeretet cselekedeteit. Mert a szeretet nem érzés, hanem döntés. Amikor már semmi szeretetet nem *érzel* a másik ember felé, tele vagy fájdalommal és frusztrációval; még mindig *dönthetsz* úgy, hogy hűségesen szeretni akarod őt.

Gondolhatsz most arra az emberre, aki megnehezíti az életedet, akivel küszködsz napi szinten; elutasítás, keserűség, megbántódás, harag, csalódottság, ami miatt épülnek a falak és távolodnak egymástól akár a házastársak is (2008-ban többen hallották ezt a prédikációt olyanok, akik azóta elváltak és elhagyták a gyülekezetet) – ha a számodra küzdelmes emberre gondolsz, akkor megjelenhet benned a harc: *„Uram, hogyan szerethetném ezt az embert?”* A fájdalom, a félelem és a kényszer férgői azonnal tiltakoznak: na ne már! Ahhoz az emberhez közeledjek, aki igazságtalan velem? Járjak annak a kedvében, aki semmit sem tett értem? Legyek sebezhető és gyenge azáltal, hogy megbocsájtok neki, és ezzel kockáztassam, hogy nem fog változni? Szeressem, aki nem szeret engem? Mi történik, ha én cselekszem a szeretet cselekedeteit, ő pedig észre sem veszi azokat? Mi történik, ha elkötelezem magam arra, hogy szeressem, de ő újra elutasít? Hol van az én igazságom? Hol van az önbecsülésem? Hol találom meg a biztonságom? Ki lesz az, aki megvéd? Ezek a gondolatok helyénvalóak és normálisak. Tudjátok, kiknek a számára? Azok számára, akinek nem Krisztus az igazsága, nem Krisztus az önbecsülése, nem Krisztus a biztonsága, és nem Krisztus az, aki megvédi őket! Azoknak kell ezeket a kérdéseket feltenni. De Jézus azt mondja: *„ahogyan az Atya szeretett engem, én is úgy szeretlek téged.”* Hol van az Evangélium történetében Krisztus igazsága, önbecsülése, biztonsága, védelme? Miért kell a saját igazságodért harcolni, ha Krisztus az igazságod? Miért kell olyan büszkének lenni, ha Krisztus előtt te különben alázatos vagy, és Ő a te önbecsülésed? Miért kell magadat megvédeni, ha Krisztus az, aki igazol és megvéd téged?

Értitek? Nincs más út, mint a szeretet útja, és tudom, hogy ez milyen út! Nehéz és fájdalmas, tele önfeladással. Jézusnak is az volt. Ez az út Jézust ezen az éjszakán a magányba, elárult állapotba, elhagyatottságba, megalázottságba, a következő napon pedig a keresztre viszi, mert ez az út valóban mindig az önfeladás útja. A szeretet útja mindig a halál útja, mindig kereszt alakú út. És ha komolyan veszed, hogy a gyógyulás ebben az igében ott van a második mondatban: *„ha a parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben,”* ahogyan látod Jézust hűségesen engedelmeskedni az Atyának és látod Őt megmaradni az Atya szeretetében – akkor pontosan tudod, hogy a parancsolat megtartása, a Krisztus iránti engedelmeség tulajdonképpen a halálba fog téged vinni. Igen, oda! Ezt mondja Jézus egy másik helyen: *„ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem!”* Nem ez az Evangélium szíve? Nem ennek kellene működni a kapcsolatokban, a házasságban, a családokban? Akár-milyen nehéz, amikor ezredszer futok neki fájdalmasan, csalódva, de mégis szeretni, mégis hűségesnek maradni, mégis tovább hordozni a terheket! A szeretet mindig kereszt alakú lesz! Mindig félelmetes lesz, mert a halál mindig félelmetes. De itt van az esély az új életre. Ha a szeretet útját választjátok bármi oknál fogva is – az egyedüli ok Jézus legyen! Azt mondja Jézus: *„ha valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; ha valaki elveszti az életét énértem és az Evangéliumért, megtalálja azt.”* (Mk.8.34-35.) Ez azt jelenti, hogy a szeretet útja nem csak a kereszt útja, nem csak a magunk számára való meghalás útja, de az élet, a gyógyulás útja is.

3. A szeretet útja gyógyulást hoz.

Azon gondolkodtam ott az autóban imádkozva, hogy Jézus a felolvasott rész utolsó mondatában azt mondja: *„ezt azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljes legyen.”*

Az én szeretetem, az én engedelmisségem, az én örömöm – miről beszél Jézus? Megy a halálba! Megy lefelé a szeretetnek, az engedelmisségnek, önmaga halálba adásának az útján (ami a mi utunk is, ha szeretünk.) Van ebben öröme Jézusnak? Van! Valami nagyon mély, nagyon titokzatos, nagyon elrejtett, nagyon isteni, nagyon paradox, igazi evangéliumi öröm. Az öröm, hogy hűséges vagyok. Az öröm, hogy végigmegyek az Atyának az útján. Az öröm, hogy szeretek. Az öröm, hogy ebből élet fakad. Az önmagának való meghalás és az élet megnyerésének az öröme. Jézus feltámadt a halálból, Ő az élet forrása, az élet erőit sugározza mindenkor. És Jézus azt ígéri, hogy ha Őbenne a szeretet útját járjuk, akkor az Ő öröme lesz a mienk, és ez az öröm kiteljesedik bennünk.

Amikor Jézus örömet ígér, meggyőződésem szerint gyógyulást ígér. Ha elég bátrak vagyunk, hogy Jézusban megbízzunk, amikor az Ő szavára megbocsájtunk, újra elkezdünk szeretni valakit, áldással válaszolunk az átokra, szeretetet adunk - egy új és titokzatos erő birtokába jutunk. Megismerjük az Atya szeretetének, a feltámadásnak az erejét. Amikor ez az erő túlcordul az életünkben, akkor fogjuk felismerni, hogy Isten szeretetének erejében élünk, és Jézus útját járjuk. A fájdalom, félelem és kényszer erői szűnni kezdenek, és Jézus öröme növekedni kezd bennünk. Kezdjük el!

Befejezésül: amit elmondtam, ez mind bolondság, ne hidd el! De tényleg! Az Evangélium bolondság, a hűség Isten iránt bolondság. Isten elhalmoz szeretetével végtelenül, ugyanakkor arra küld, hogy szeressünk másokat – de ez önfeladás, halál, és ezért bolondság! Ki az a bolond, aki elhiszi, hogy ebből mégis élet és öröm születik? Pál apostol pontosan erről beszél a korinthusi levélben: az Evangélium a görögöknek bolondság, a zsidóknak megbotrányozás - de azt is mondja: nekünk, akik hiszünk benne, éppen ez a bolondság Istennek a bölcsessége, ez a botrány Istennek az ereje!

Kedves gazdagréti gyülekezet! Milyen utat jártunk be tizenegy év alatt? Milyen gyümölcsöket szed a mi Atyánk rajtunk? Mi az, ami miatt megtörik a szíve, ugyanúgy, mint ahogy megtört a szíve tizenegy éve? Hogyan hív ma bennünket hűségre, megmaradásra, a szeretet megtapasztalására mélyebben az úrvacsorai

közösségben, ugyanakkor az engedelmisségben és az odaadásban? Mert erre hív ma is - közben ígéri a Benne kiteljesedő különleges mély örömet, ez az Evangélium!

Ezért azt kérem, amikor kijöttök úrvacsorázni, nézzetek erre a Krisztusra, dicsőítsétek Őt a szívetekben! Tartsatok bűnbánatot, ha kell! Viszont aki úgy vagy itt most, hogy tudod, hogy nem vagy hűséges; nem is akarsz az lenni, nem akarsz meghozni azt a döntést, hogy engedelmes leszel valamiben, amiről tudod, hogy nem az Isten parancsa szerint élsz – a magad érdekében kérek: maradj távol az úrvacsorai közösségtől! De akkor lennék a legboldogabb, ha nem lenne ilyen közöttünk!

Amen

(Lovas András)